

WILKINSON-இன் LONDON-இல் வெளிப்படுத்தும் இடைநிறுத்தம்

மறுநாள் முழுமையான சுதந்திர நாள்.

சந்திப்புகள் இல்லை.

கால அட்டவணை இல்லை.

ஓட்டுநர் இல்லை.

சடங்கு இல்லை.

Piccadilly Circus வழியே நடந்தேன்; என் கண்கள் எப்போதும் ஒரே
திசையை நோக்கியே நழுவின.

Soho.

இளமையில், அந்த இடங்களில் நான் வரவேற்கப்பட்டிருந்தேன்.

வாடிக்கையாளராக மட்டும் அல்ல.

பார்வையாளராகவும்.

வரவேற்புக்குரிய விருந்தினராக.

வெளிப்படையாகவே வரவேற்கப்பட்டவனாக.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல, பலவீனங்களை மறைக்கக் கூடாது
என்று கற்றுக்கொண்டேன்.

அவற்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அவை யாருக்கும் தீங்கு செய்யாதபோது, நமக்கு இன்பம் தரும்
விஷயங்களால் அவற்றை வளர்க்கவும் செய்யலாம்.

அவசரமின்றி நடந்தேன்.

London வழக்கத்தைவிட அமைதியாகத் தோன்றியது.

ஒருவேளை நகரம் மாறியிருக்கலாம்.

ஒருவேளை நான் மாறியிருக்கலாம்.

அல்லது ஒருவேளை அது Maggy-யின் தாக்கம் மட்டுமே.

அவரைச் சந்தித்ததிலிருந்து, ஒவ்வொரு தெருவும் ஒரு கதை சொல்வது போலத் தோன்றியது.

ஒவ்வொரு கட்டடமும் ஒரு நினைவைக் காப்பது போலத் தோன்றியது.

நகரத்தின் ஒவ்வொரு மூலையும் இப்போது அங்கே இல்லாத யாரோ ஒருவருக்கு உரியது போலத் தோன்றியது.

முதன்முறையாக, நான் London-ஐச் சுற்றிப் பார்க்கவில்லை.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

விளக்குகள், சுற்றுலாப் பயணிகள், என் இளமையின் பழைய பேய்கள் ஆகியவற்றுக்கு நடுவே Piccadilly Circus-ஐக் கடந்தபோது, இது ஓய்வு நாள் அல்ல என்று எனக்குத் தெரிந்தது.

அது ஒரு பாடத்துக்கும் அடுத்த பாடத்துக்கும் இடையிலான இடைவேளை மட்டுமே.

ஏனெனில் மறுநாள் நான் என் அத்தையை மீண்டும் பார்க்கவிருந்தேன்.

அவருடன், பெரும்பாலும், இன்னும் யாரும் சொல்லி முடிக்காத ஒரு கதையின் இன்னொரு துண்டையும்.

Ferdinando